

8 F.

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

Nr 11

IN NEDERLAND 50 Ct.

-DAG, BUURVROUW! KAN JE ME NIET
ENKELE STUKJES SUIKER LENEN?

Tibet 57

HET VOORBEELD VAN DE CID

JE kent misschien wel de legende van Cid Campeador: op zekere dag reed deze beroemde Spaanse ridder over een landweg en ontmoette een arme melaatse. Eerst wilde de Cid vlug doorrijden, maar hij kon zich bedwingen, stapte van zijn paard, hielp de ongelukkige en knoopte met hem een gesprek aan. Alvorens afscheid te nemen trok hij zelfs zijn handschoen uit, en reikte de hand aan de zieke spijt de fysische afkeer die hij voelde.

.Weet je dat er heden ten dage nog talrijke melaatsen zijn in de wereld Bijna vijftien miljoen, en deze ziekte kan thans genezen worden.

In de zomer van 1955 vertrokken vier Belgen, twee dokters en twee ziekenverpleegsters, naar Indië, en vestigden zich daar in een klein dorp om de lepralijders te verzorgen. Indië telt inderdaad het grootste aantal melaatsen. Twee dagen na hun aankomst verschenen reeds 160 zieken op de consultatie. Thans verzorgt deze kleine Belgische ploeg regelmatig 15.000 melaatsen!

Ik spreek je daar vandaag over, omdat in 24 landen van vijf verschillende werelddelen onlangs de Ve Werelddag van de Melaatsen werd gehouden. Men heeft er de mensen ingelicht over de huidige situatie van de melaatsen, die meestal slecht worden verzorgd en ten dode opgeschreven.

Ook zij hebben recht op geluk, zoals jij en ik. De gezonde mensen moeten zich daar bewust van worden.

Kuifje

DE POSTBODE

ALFONS DE FAUW, Strookotwijk, 126, Ruiselede-Doomkerke, *zou graag in esperanto willen korresponderen met buitenlandse Kuifjeslezers. Alfons interesseert zich voor sport en toneel.*

PAUL ROSSENBACKER, Oude Geelse Steenweg, 49, Herentals (Antwerpen), *zoekt kontakt met een postzegelverzamelaar.*

PETER THALE, Oosterduinweg, 249, Aerdenhout (Holland), *zou willen briefwisselen met Belgische of Franse lezers (13 jaar), in het Nederlands of het Frans. Peter interesseert zich voor sport, vooral voor voetbal en tennis.*

MAGGY VRANKEN, Leopoldswal, 34, Tongeren, *zou graag korresponderen met een Kuifjeslezeres van 12 à 14 jaar, liefst uit de U.S.A., Zwitserland, Frankrijk of Congo. Maggy verzamelt foto's van filmvedetten en houdt van sport en lektuur. Zij is 13 jaar oud.*

JOZEF DE MIDDELAER, Knoptandstraat, 156, Sint-Niklaas-Waas, *is 18 jaar en zoekt kontakt met jonge, sportieve lezers van zijn leeftijd. Jozef houdt van film, muziek en boeken.*

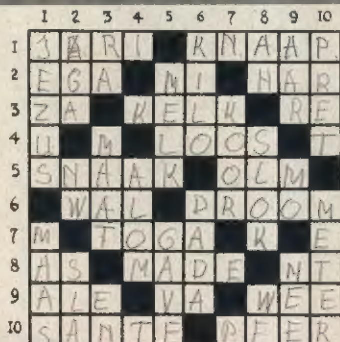
FRANS VAN DEURSEN, Middellandplein, 28a, Rotterdam (Nederland), *verzamelt lucifermerken en tracht in verbinding te treden met verzamelaars uit Zuid Afrika, Curacao of Australië. Frans is 14 jaar oud en men mag hem schrijven in het Nederlands en in het Engels.*

SWANTJE GHAN, Talan Djawa, 21, Palembang (Indonesie), *vraagt naar korrespondenten van 13 à 16 jaar uit Belgisch Congo, Zuid Amerika, Spanje, Australië, Nieuw Guinea, de Balkan en Skandinavische landen. Men mag haar schrijven in het Nederlands of in het Engels.*

JORIS VLIEGHE, Irislaan, 5, Middelkerke a/Zee, *zou graag korresponderen met een Kuifjeslezer van 12 à 14 jaar. Joris interesseert zich voor scheepvaart, luchtvaart en sport. Men mag hem schrijven in het Nederlands of in het Frans.*

ONS KRUISWOORD

1. — Een knappe tennisleerling. — Jonge [illegible].
2. — Edelgrootachtbaar (afk.). — Muzieknoot. — Scharnier.
3. — Zuid-Amerika (Afk.). — Beker. — Muzieknoot.
4. — Handig, slim.
5. — Kluchtig persoon. — Boom.
6. — Kust, land. — Voorstelling der verbeelding.
7. — Ambtskleed.
8. — Oude koperen munt. — Aardworm. — Deel van de bijbel (afk.).
9. — Sterk Engels bier. — Ouder. — Verdriet.
10. — Gezondheid. — Sappige vrucht.

1. — Gezant van vrede aan de mensen van goede wil. — Oogje in netwerk.
2. — Heer, bevelhebber. — Windrichting. — Groente.
3. — Dwarshout van een mast. — Werkgast. — Voegwoord.
4. — Overal.
5. — Vloeistof. — Geschenk.
6. — Plaats in Belgisch-Congo waar men goud vindt. — Kinderwoord voor « goede dag ».
7. — Meerstemmig muziekstuk.
8. — Uitroep. — Dronk. — Persoonlijk voornaamwoord.
9. — Deel van korenhalm. — Soort onderwijs (afk.). — Ontkenning.
10. — Vermaak. — Lengtemaat.

Onder ons...

WORDT VERWACHT

ESPERANTO-leerlingen verlangen te korresponderen met jongelui uit alle landen. Adres : Petäjäskosken Voimalaitos, Finland.

JONGE suikerfabriekwerkers verzoeken om briefwisseling (in esperanto) met alle landen. Aleksandr Mihojkovic, Novo-Tavoljanka Sukerfabrik Vasiljev, Sbebinsky rajoj, Belyorodskaja Oblast, Rusland.

VEERTIEN leerlingen verlangen te korresponderen met heel de wereld met prentbriefkaarten en korte brieven. Schrijf naar Srs A.M. Sorensen, Vor Frue Kloster, Aarhus Denemarken.

Sino Ursula Wellner, Swieberdingerstr, 69, Stuttgart, Zuffenhausen (Duitsland), *verlangt te korresponderen met iemand uit België in esperanto.*

ZEVENTIENJARIGE student verlangt te korresponderen over sport, volksgebruiken enz., met alle landen : Sn Nguyen-Hy, 21, hàng hành, Hanoi, Vietnam. *Alleen per luchtpost mogelijk.*

IN EEN HOEKJE MET EEN BOEKJE

DE uitgeverij A. Manteau, te Brussel, stuurde ons een pittig jeugdboekje ter recensie : « Rosje op de maan ». Het werd geschreven door Arthur Haulot en geïllustreerd met talrijke mooie tekeningen in witzwart en in kleuren van de knappe Elisabeth Ivanovsky. Het mooie boekje zal geapprecieerd worden door jongens en meisjes van 8 tot 12 jaar. Het kost gekartonneerd 40 F.

DE ZONEN VAN LAMBIK

IN 'T STATION

De reizigers spoeden zich naar de trein. Een schele mijnheer komt in botsing met een andere medereiziger.

Schele : Mijnheer, kunt u niet zien waar u loopt ?

Andere : En kunt u niet lopen waar u ziet?

VERZACHTENDE OMSTANDIGHEID

Rechter (tot beschuldigde) : Maar, Jan, ben jij het heus ?

Jan : Verdorie, ja ! Dat ben jij toch die altijd zo goed kon vertellen in de klas !

Rechter : Doch nu moet ik je veroordelen. Zou er nog iets zijn wat je straf kan verzachten ?

Jan : Misschien kun je me een paar jaartjes gezelschap houden en vertellen...

Mopjes werden ons ingestuurd door Edward L'Hopital, St-Stevens-Woluwe.

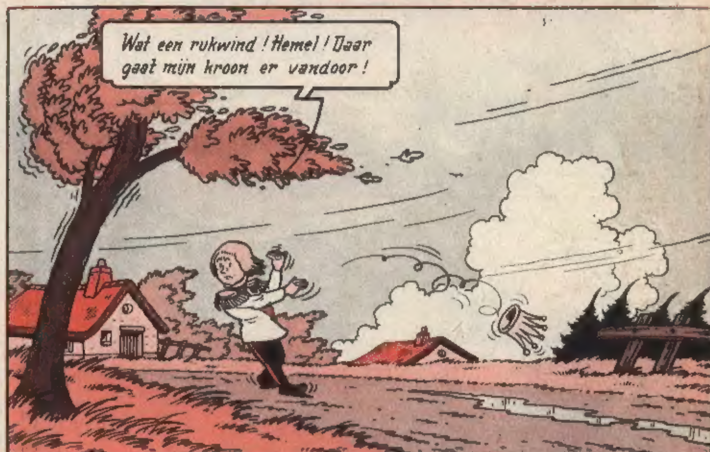
HOP, PAARDJE, HOP !

TWEE van de jockeys, die je hier ziet galopperen, behoren tot dezelfde renstal en dragen dan ook dezelfde kleuren (dezelfde pet en hetzelfde jasje). Kan je ze vinden ?

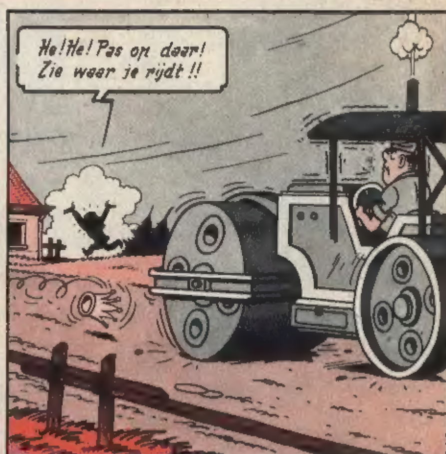
Niets belet er je al de jockeys uit te knippen, op een stevig karton te plakken, er een voetstuk onder te maken en te kleuren. Daarbij een renbaan te maken en zelf een spelletje uit te denken, zal je niet moeilijk vallen !

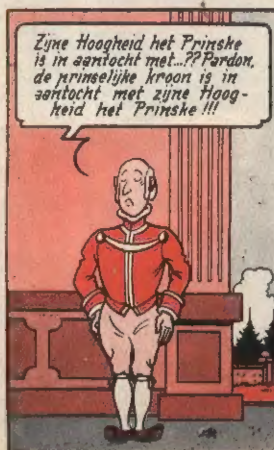
DE AVONTUREN VAN 't PRINSKE

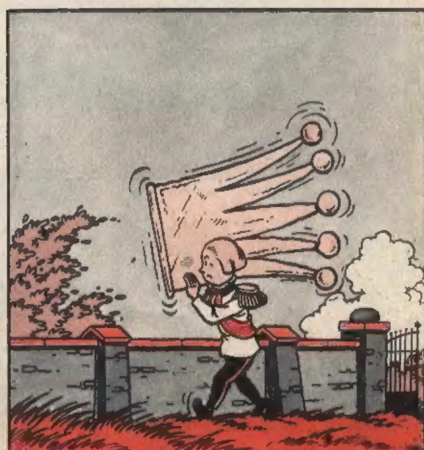
door W. VANDERSTEEN

Inderdaad, Guglielmo Marconi is de eerste pionier van de radioliefhebbers geweest. Hij werd geboren nabij Bologna in Italië, en had ernstige studies gedaan op het gebied van de natuurkunde en de scheikunde...

Guglielmo's moeder is ongerust, en tracht haar zoon te kalmeren.

En daarna pakt Marconi een nieuwe reeks proefnemingen aan. Telkens vergroot hij de afstand tussen de zender en de ontvanger. Zijn sukses is volledig. Dan besluit hij zijn uitvinding aan te bieden aan de regering...

De tolbeambte onderzoekt de toestellen met de grootste aandacht...

...en hij maakt ze onklaar.

Gelukkig wordt Marconi begrepen en geholpen door de Britse regering, en sommige particulieren. De jonge Italiaan perfektioneert zijn uitvinding voortdurend en sticht in 1897 een maatschappij waarvan hij de helft van de aandelen ontvangt... evenals een som van 15.000 pond sterling!

In 1898 begint de pers zich rekenschap te geven van het bestaan van de radio. Op zekere morgen te Dublin...

Aan boord van een zeilboot tracht Marconi tevergeefs in verbinding te komen met de ontvangpost. De eerste dag van de regatta's gaat voorbij...

De volgende morgen...

Kort na deze sensationele prestatie, doet koningin Victoria beroep op Marconi...

Guglielmo Marconi krijgt voldoening, en werkt zijn opdracht verder af. Op een nacht in het jaar 1899 wordt een schip dat in groot gevaar verkeerde door de radio gered...

Datzelfde jaar zendt Marconi naar de Franse geleerde Branly een boodschap die historisch is gebleven. Nu is zijn faam in heel de wereld doorgedrongen. Er worden meer en meer stations opgericht in Engeland en in Frankrijk. Dan denkt Marconi er aan de Oude met de Nieuwe wereld per radio te verbinden!

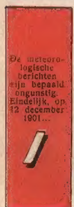

Marconi is echter nog niet ontmoedigd, en bouwt alles weer op. Daarna trekt hij naar Terra Nova om er een station op te richten. Daar wacht hem echter een verrassing...

Plotseling hoort Marconi gekraak in zijn koptelefoon...

De radioverbinding tussen de Oude en de Nieuwe Wereld is tot stand gekomen! Dit fantastisch nieuws bereikt de maatschappij die de transatlantische kabel van Engeland naar Terra Nova bezit...

Marconi maakt dan een triomfantelijk tocht door Europa. Talrijke steden benoemen hem tot ereburger. Op zekere dag te Kronstadt in Rusland...

In 1905 treedt Marconi in het huwelijk. Hij en zijn vrouw vertrekken naar Glace Bay op het ogenblik waarop alles schijnt goed te gaan. De uitvinder wordt naar Londen teruggeroepen, want de kas van de Marconimaatschappij is leeg!... De ene tegenslag volgt op de andere. Zijn eerste kind sterft. Andere maatschappijen maken inbreuk op zijn rechten en er breekt een brand uit in het station van Glace Bay...

Twaalf maanden later wordt de basis van Glace Bay heropgericht, en in 1912 krijgt Marconi de Nobelprijs voor natuurkunde!

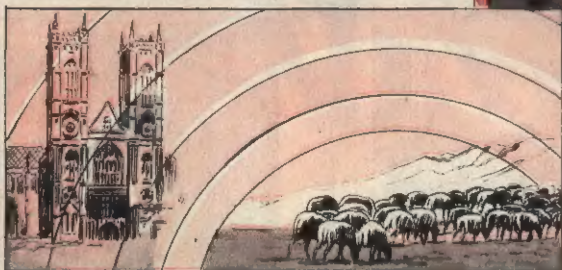

Marconi legt zich dan toe op de studie van de korte golven. In 1927 slaagt hij er in de eerste korte golf tot stand te brengen tussen Engeland en Australië.

De geniale Italiaan wordt met roem en eer overladen. Engeland maakt hem ridder. Italië schenkt hem de titel van markies en stuurt hem naar de senaat.

MARCONI STIERF IN 1937, IN HET BEWUSTZIJN DE WERELD BETER TE HEBBEN GEMAAKT.

Einde

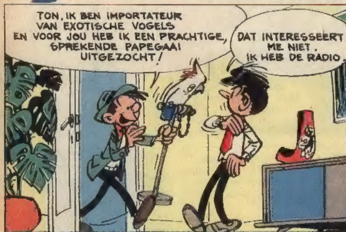
Volgende week : CAMPIONISSIMO EN KNECHTEN

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

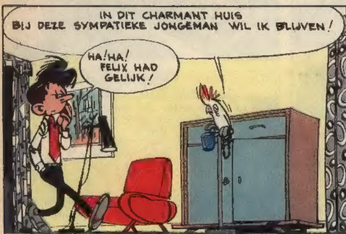

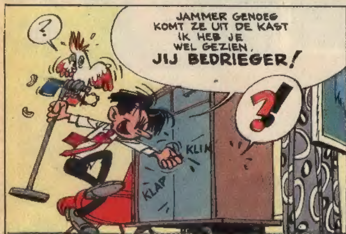

VERHAAL VAN G. DENIS
GEILLUSTREERD DOOR E. AIDANS

ROMANO keerde niet terug!

IN de Atlantische Oceaan, ter hoogte van de Evenaar, zette het adviesschip « Arrow » zijn eentonige verkenningstocht voort. Het schip beschreef grote cirkels om de hem aangewezen zone te exploreren, maar op de groene golven van de oceaan was er niets te bespeuren, geen verdacht schip en ook geen kielzog van een periscoop.

Kommandant Bedford meende reeds dat hij de vijand niet zou ontmoeten, toen hem per radio werd meegedeeld dat er in de buurt een onderzeeër gedetecteerd was. Bedford wendde zich tot zijn eerste stuurman en zei :

— Dat was te verwachten. Het konvooi Z 126 dat vertrokken is uit Kaapstad met bestemming naar Europa wordt door vijandelijke duikboten in het oog gehouden. Een van deze duikboten was zo onvoorzichtig zich te vroeg te tonen. Nu is de jacht geopend !

Steeve, de eerste stuurman, knikte instemmend en antwoordde :

— De weg die het konvooi volgt is inderdaad afgebakend met vijandelijke duikboten. De escorte zal niet volstaan.

De kommandant ging in de stuurhut, wees naar de kaart en zette zijn plan uiteen :

— Hier zijn we thans, Steeve, en de vijand werd gesignaleerd op minder dan 10 mijlen zuidwaarts. Ik zet koers in die richting en stuur mijn watervliegtuig op verkenning uit. Roep Romano onmiddellijk !

David Romano, luitenant ter zee tweede klasse, was piloot en observator meteen van het klein watervliegtuig dat op de achterplecht van de « Arrow » stond. Een laadboom zette het vliegtuig op het water en trok het weer op. Een delikate operatie, vooral als de zee woelig was. Voor een adviesschip op verkenning in de oneindige oceaan is een watervliegtuig een kostbare hulp. In zeer korte tijd kan het vliegtuig immers een grote oppervlakte exploreren en het schip naar de vijand leiden. Toen hij terug naar de loopbrug ging, hoorde kommandant Bedford achter zich hielen klakken.

— Tot uw dienst, sir.

— Ik heb een opdracht voor u, Romano. U stijgt binnen tien minuten op en u vliegt naar het zuiden om een zone met een straal van 50 mijlen te exploreren. Er werd aldaar een vijandelijke duikboot gemeld. Kom terug voor het donker word, ten laatste om 20 uur.

— U kan op mij rekenen, sir.

De luitenant groette en liep onder de welwillende blik van zijn overste de trap af. Op de brug maakten de matrozen het watervliegtuig reeds klaar. Enkele minuten later klom Romano in zijn eendekker. De kabels van de laadboom piepten en krasten en het toestel stond spoedig op het water. De piloot scheerde rond de « Arrow », gaf dan volle gas en steeg op. Het dubbel kielzog van zijn vlotters was nog even zichtbaar op het water en weldra was het toestel nog slechts een kleine zwarte stip aan de hemel.

Al de leden van de bemanning die op dat moment met geen andere taak belast waren, hadden het vertrek van Romana bijgewoond. De jonge luitenant was immers een populaire figuur aan boord. Hij was jong, steeds opgeruimd en blijgezind. Hij was ook bekwaam en had het vertrouwen gewonnen van officieren en matrozen. Zijn werk als piloot nam hem slechts in beslag om zijn vluchten voor te bereiden en zijn toestel te onderhouden. Tussen zijn geregelde wachttijd op de brug, stelde hij zich ter beschikking van de officieren en onderofficieren. Zijn hulp werd overal gewaardeerd. Kommandant Bedford had veel sympatie en genegenheid voor de jonge luitenant tweede klasse. Romano was met hart en ziel zeeman en piloot. Zijn goed humeur werkte steeds aanstekelijk op zijn omgeving.

*

DE dag verliep langzaam en er gebeurde niets. Van Romano kregen ze geen nieuws; hij zond geen radioberichten uit daar ze door de vijand konden beluisterd worden. De zon daalde reeds in een lichte nevel naar de kim toe en kleurde de wolken rood. De kommandant keek van de zon naar zijn uurwerk, nam zijn verrekijker en zocht de hemel af.

Omdraaien a. u. b.

ROMANO KEERDE NIET TERUG

HOEVEEL knopen doen wij voor dit ogenblik, Steeve? De eerste stuurman, die raadde waarom de kommandant ongerust was, antwoordde dadelijk :

— Ik heb zo juist bevel gegeven op zestien knopen te varen, kommandant. Ik meende daar goed aan te doen omdat Romano nog niet teruggekeerd is.

— In orde. Misschien is hij spoedig hier. Hij moest trouwens reeds geland zijn. Ik vraag me af wat er gebeurd is?

De blikken van de officieren die de wacht optrokken waren bijna onafgebroken naar de hemel gericht. Er verliep nog een half uur en toen raakte de rode zon de waterlijn en zonk in de golven. Vijf minuten later was het donker, heel donker, een equatoriale nacht zonder sterren. Iedereen stelde zich nu dezelfde vraag : « Hoe kan Romano in deze duisternis de « Arrow » terugvinden? ». Wanneer zijn brandstof uitgeput was, zou hij ongetwijfeld op de golven landen, maar hoe zouden ze hem de volgende morgen kunnen terugvinden? Hij was immers slechts een notedop te midden van de oneindige, blauwe oceaan. Voor Romano betekende dit bijna zeker de dood.

Plotseling riep de roerganger :

— Daar is hij !

En inderdaad, heel in de verte klonk het geronk van een motor. Iedereen spitste de oren en luisterde met ingehouden adem. Het geronk kwam nader, zwol aan en stierf dan weg. Romano had de « Arrow » niet gezien. Dat was trouwens onmogelijk omwille van de diepe duisternis en omdat het adviesschip met gedoofde lichten door de nacht voer. Enkele minuten later hoorde men opnieuw het geluid van de motor en ook ditmaal zwol het aan, kwam het nader om enkele ogenblikken nadien weg te sterven. Romano vloog dus rond de « Arrow » maar kon hem niet ontdekken. Gehoorzaam aan de gegeven bevelen vuurde hij geen raketten af en zond hij ook geen radioboodschap uit. De radio had hem nochtans kunnen helpen. Hij zweeg vrijwillig omdat hij de vijanden niet in de buurt van de « Arrow » wou lokken.

— Zouden we geen herkenningssignaal afvuren? opperde een officier.

De kommandant antwoordde niet. Hij stond voor een zware gewetenskwestie. Om Romano te helpen, moest hij een schijnwerper doen aanflitsen, maar hij wist dat de vijandelijke duikboot nog steeds in de omgeving was en dat de geringste lichtschijn de aanwezigheid van de « Arrow » kon verraden.

Had hij het recht zijn schip en zijn bemanning aan het gevaar getorpedeerd te worden bloot te stellen om luitenant Romano te redden?

Heel de bemanning deelde deze gewetensstrijd. Plotseling naderde de eerste officier Bedford en zei :

— Kommandant, Smith, de eerste machinist, zou u graag spreken.

Bedford raadde onmiddellijk waarom het ging.

— Ik kom naar u in naam van de bemanning, sir. Om u te zeggen dat u luitenant Romano niet aan zijn lot mag overlaten... Het is een dapper officier, we houden allemaal van hem. We weten het dat we gevaar lopen getorpedeerd te worden, maar zo de vijand zich toont, kunnen we hem — indien hij ons mist — op onze beurt aanvallen.

De woorden van Smith gingen de kommandant recht naar het hart, maar hij antwoordde niet onmiddellijk. Hij balde de vuisten en rimpelde het voorhoofd zorgelijk. Welke weg moest hij kiezen? Eindelijk sprak hij :

— Keer naar uw post terug en zeg aan uw kameraden dat ik al het mogelijke zal doen om luitenant Romano op te sporen.

Nauwelijks had Smith de stuurhut verlaten, of men hoorde opnieuw het geronk van een vliegtuig. Iedereen luisterde in angstige spanning. Toen riep de kommandant :

— Ontsteek een schijnwerper !

Onmiddellijk flitste het heldere licht door de nacht en steeg ten hemel op. Een ogenblik lang was de « Arrow » helder verlicht en onmiddellijk nadien naderde het geronk van de motor. Iedereen was stil en luisterde. Men hoorde niets anders meer dan het dof gebrom van de ventilators. De machines van de « Arrow » waren stil gelegd en het schip dreef voort. Toen dook het watervliegtuig vlak bij het schip op en landde op het water.

— Lichten doven !

Het werd weer nacht rond de « Arrow ». Men hoorde opnieuw het zware stampen van de machines en de luitenant ter zee tweede klasse Romano liep naar de stuurkajuit om verslag uit te brengen over zijn opdracht. Hij had een duikboot ontdekt en er een destroyer naartoe geleid. Deze laatste was er in geslaagd de vijandelijke duikboot te vernietigen.

— Ik had u het bevel gegeven voor duisternis terug te keren, zei Bedford droogweg.

Romano glimlachte ondanks zijn vermoeidheid en antwoordde :

— Mijn leven had immers geen belang meer, sir, vermits ik een vijandelijke duikboot kon uitschakelen.

Bedford klopte de jonge luitenant hartelijk op de schouder en zei :

— De kommandant van de « Arrow » moet u een bekeuring geven omdat u te laat terugkeert, luitenant, maar als man, zegt hij u : Bravo ! U hebt goed werk verricht !

VOLGENDE WEEK :

JOHN DINNINGHAM, oefenmeester van de voetbalploeg van Portsmouth, had zijn jongens op het hart gedrukt de match tegen Blackpool te winnen. Toen het elftal van Portsmouth, na afloop van de match, naar de kleedkamer rende, verwachtte het zich aan een koud stortbad... Hoe zou Dinningham reageren? Welke ploeg was...

HET DAPPERE ELFTAL

ZIE JE KLAAR?...

OPGEPAST!

Vergeet niet dat voor de prijsvraag ACEMCY - VITA - VITADYNE, verschenen in nr 9, de antwoorden teruggezonden moeten worden VOOR 6 APRIL, TE MIDDERNACHT naar de Etablissementen HOL-LEBECQ, Jennartstraat, 48 Brussel.

Om je aan te moedigen, publiceren wij hier een overzicht van de prijzen die je kan winnen :

1e prijs : een luxerijwiel « VITA »

2e prijs : een prachtige standaard fiets Toerist.

En verder nog : volledige verlichtingsapparaten « VITADYNE », type luxe; snelheidsmeters HURET; volledige verlichtingsapparaten type sport; lederen zadels « VITA », type toerist; mutsen HURET; broodzakken en kappen HURET en albums van de Lombard Collectie.

Veel geluk en tot weldra!

VAN 1704 TOT OP ONZE DAGEN...

« Madame, ik heb een belangrijk en dringend nieuws voor Uwe Majesteit. Onze legers onder het bevel van de hertog van Marlborough hebben de troepen van de Frans-Spaanse coalitie te Höchstädt verslagen. »

Het was kolonel Parke die dit nieuws bracht en hij had acht dagen nodig gehad om de 900 km af te leggen, die Blenheim, in Beieren, scheiden van het kasteel van Windsor, waar Anna, koningin van Engeland, resideerde. Gezien de slechte staat van de wegen en het feit dat hij de zee moest oversteken, was dat voor die tijd een prachtprestatie !

Sedert 1704 is er heel wat veranderd. Indien Parke thans een bericht moest overbrengen aan zijn koningin, dan zou hij dit doen met de hulp van telefoon of radio.

Five... Four... Three... Two... One...

De raket Vanguard die de satelliet Pompelmoes draagt, stijgt op te midden van een oorverdovend lawaai, en een oranje vlammengloed. Er is echter iets niet in de haak. De raket wiegt en valt neer. Het geluid van een vreselijke ontploffing verscheurt de lucht.

De operatie Pompelmoes mislukte...

Op 6 km van de plaats waar het ongeluk gebeurde, staan de journalisten en de reporters. Zij nemen hun valiesje en hun camera onder de arm en gaan naar huis. Zij hebben honger, ze huiveren van koude en ze vragen zich af of het wel nodig was drie nachten daar buiten in de koude door te brengen om die mislukking bij te wonen. Men kan begrijpen dat zij hun ontmoediging en hun teleurstelling moesten luchten.

Het is echter zeker dat zij, wanneer er te Cap Canaveral weer iets te doen is, op post zullen zijn.

Wanneer zich ergens een ongeluk, een ramp of een aanslag voordoet, hollen de perslui ter plaatse. Zij trotseren regen, sneeuw, storm. Wat ze doen is niet altijd zonder gevaar.

Een krant wordt niet alleen gemaakt met papier en inkt, maar met kennis, met inspanning, met moed, fantasie en uithoudingsvermogen.

(Wordt voortgezet.)

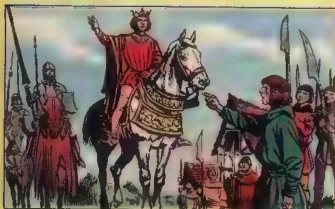
De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

TEKENINGEN VAN L. EN F. FUNCKEN

DE TWEE ROZEN

EEN van de meest zonderlinge gevolgen van de Honderdjarige Oorlog was dat Engeland een eiland en bovendien Engels werd. Is dat een raadseltje? Neen, helemaal niet. Toen de Britten van het vasteland werden verdreven en er nog slechts Calais konden behouden, begrepen zij dat hun toekomst op zee lag. Hun koningen tot op dit ogenblik meer Frans dan Brits, begonnen Engels te spreken en zich uitsluitend met hun koninkrijk bezig te houden. Hier moeten we echter een vreselijk drama vertellen...

I. - EEN SCHONE FAMILIE!
EDWARD III kon fier zijn op zijn afstamming. Zijn vrouw Philippine van Henegouwen had hem vele kinderen geschonken waaronder vijf zonen: Edward van Wales of de Zwarte Prins, Lionel van Clarence, Jan van Lancaster, Thomas van Glochester en Edmond van York. De Zwarte Prins stierf en het was zijn zoon Richard II die Edward III opvolgde.

II. - DE RODE ROOS
IN 1399 werd Richard II aangevallen door zijn kozijn Hendrik, zoon van Jan van Lancaster. Hij werd in de Londense Tower opgesloten, verplicht af te treden en bovendien vermoord. Hendrik van Lancaster werd koning onder de naam Hendrik IV. De Lancasters droegen een rode roos in hun blazoen. Hendrik IV werd opgevolgd door zijn zoon, Hendrik V, de overwinnaar van Azincourt. Zijn zoon was Hendrik VI. Deze laatste had aanvallen van waanzin. Zijn aartsvijand was zijn kozijn Richard, afstammeling van Edward van York. En wat wilde Richard van York? De kroon van Engeland!...

III. - DE WITTE ROOS
DE Yorks droegen een witte roos in hun blazoen. Richard van York werd verslagen te Wakefield in 1460 en gedood. Zijn zoon echter werd Edward IV en versloeg het leger van Hendrik VI. Deze laatste werd in de Tower opgesloten en de keel overgesneden...

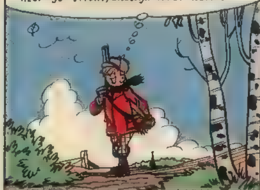
IV. - DE TOWER
EDWARD IV stierf in 1483. Hij liet een dochter, Elizabeth, na en twee zonen Edward V en Richard, die respektievelijk 12 en 9 jaar oud waren. Maar Edward IV had een broer, hertog Richard van Glochester, een gebochelde met een wreed en demonisch karakter. Glochester liet Edward en Richard in de Tower van Londen opsluiten en op een nacht vermoorden. De kinderen van Edward IV werden samen onder een trap begraven. De moordenaar werd koning onder de naam Richard III. Zijn regering was zo wreed dat de Lancasters zich rond de graaf van Richmond, Hendrik Tudor, schaarden. Rode roos tegen witte roos.

V. - BOSWORTH
OP 22 augustus 1485 werd Richard III te Bosworth verslagen door Hendrik Tudor. Richard trachtte te vluchten en zou geroepen hebben: « Een paard, een paard, mijn koninkrijk voor een paard ». Hij werd gedood. De overwinnaar werd koning Hendrik VII. Hij huwde Elizabeth van York, dochter van Edward IV en verenigde in zijn blazoen de rode en de witte roos.

(Wordt voortgezet.)

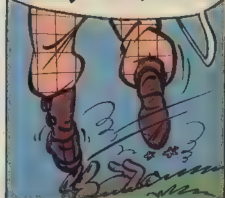

JAAKSKE
GAAT OP JACHT
door TIBET

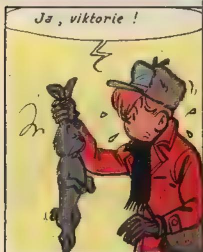

De jacht is een heerlijke sport! Je ademt 's morgens de frissche lucht in, je geniet van de stilte van het woud en 's avonds keer je triomfantelijk naar huis.

Beef, edel wild! Hier komt de jager!

Daar loopt een konijntje!

PANG!

VIKTORIE!

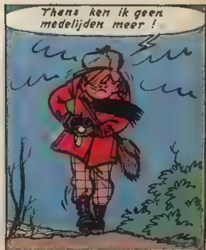

Ja, viktorie!

Viktorie!... Snik! Snik!

Zo'n klein, lief konijntje! Ik ben een moordenaar! Een schurk!
'n Teerhartige ziel!...

Dat trucje pakt altijd... Ik beklaag het niet dat ik jarenlang de trouwe helper van een goochelaar was...

Gefopt!... Beetgenomen door een konijn! Wat een schande!

Thans ken ik geen medelijden meer!

HAHA ! HAHA !
Hoho ! Hoho !

PANG! PANG!

KRAAK !!

Ik heb waarachtig geen geluk !

Ik zie niet in waarom ik mijn tijd zou verknoeien met zo'n klein, onnozel wild! Ik waag me . . .

aan het GROOT WILD !

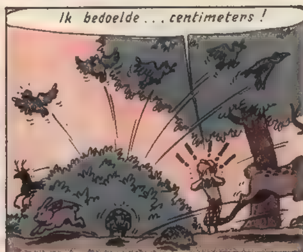

KNOR! KNOR !!

Als ik zeg "groot wild" moet je dat niet al te letterlijk opnemen !

IK BEDOELDE NIET HEEL GROOT !
PSSSMM!!!

DE FRISSE MORGEN MAAKTE PLAATS VOOR EEN ZENGEND HETE MIDDAG . . .
Niets ! Geen enkel stukje wild te bespeuren !

Ik geef me gewonnen ! Er zit geen haasje kilometers in de ronde !
PANG ! PANG ! PANG !

Ik bedoelde . . . centimeters !

Volgende week : PECHVOGEL TAXICHAUFFEUR.

EINDE

DE AVONTUREN VA

OPERATIE

Dan Cooper werd door de inboorlingen gevangen genomen en naar het stamho

En die "wandeling" van dokter Richard zal natuurlijk eindigen met 'n sprong "zonder valstherm" boven 'n bergstroom...

En wat doen we met Cooper?... Landen we in het dorp?...

Geen sprake van! De blanken die door de stammen welke N'Golo volgen, gevangen genomen worden moeten verdwijnen zonder sporen na te laten!

Ik heb het begrepen! We zullen buiten het dorp landen en te voet naar de hoofdman gaan.

Juist! Men verwacht ons! De tamtams hebben onze komst al gemeld!

EEN UUR LATER...

Ik heb dit dorp bezocht met N'Golo... Wanneer je neerstrijkt langs de stroom, zullen we een weg vinden... Het zal niet moeilijk zijn. We bevinden ons op een half uur gaans van het dorp...

O.K.

DE HELIKOPTER STRIJKT NEER, EN DE DRIE MANNEN BEGEVEN ZICH LANGS HET SMAL PAD DOOR HET OERWOUD NAAR HET DORP VAN DE «PUTUS»...

N'Golo is een slimme kerel! Wanneer hij alle blanken laat aanhouden die in de jungle binnendringen, belet hij meteen dat nieuwsgierigen het versterkt kamp van de rebellen zouden vinden.

EEN KWARTIER LATER.

Ha! Daar is de open plek waar de hoofdweg in uitmondt... Binnen twintig minuten zullen we in het dorp zijn!

PLOTSELING BLIJVEN DE DRIE SCHURKEN STAAN...

EEN GROEP NEGERS DAAGT VOOR HEN OP... TE MIDDEN VAN DEZE NEGERS BEVINDT ZICH DAN...

Beweegt niet meer! Jullie zijn omsingeld!

!

Werpt jullie wapens weg, en weest kalm... Anders...

DAN COOPER

JUPITER

TEKST en TEKENINGEN van A. WEINBERG

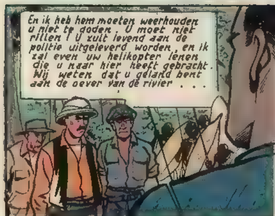

geleid. Zal hij in de strijd tegen N'Golo het onderspit delven?...

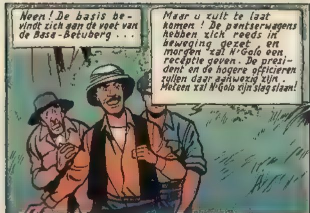

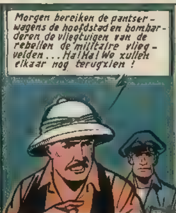

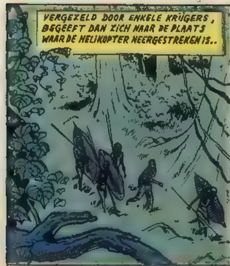

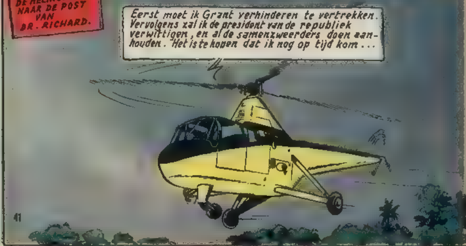

OR « HET GEHEIM VAN MAHUKITA ». Vraag deze film bij je fotograaf.

(Wordt voortgezet.)

XXII' hoofdstuk van onze avonturenroman « De

HET DODE WATER VAN ATOERA

Marc Larcher en Mulligan zetten koers naar het Malaïta-eiland in de Stille Oceaan. Het is daar dat de Japanners de grote schat hebben verborgen. Onze vrienden bedreigt echter nog de schaduw van de Samoeraï van de Zwarte Zon.

De schoener stevende rond de Galapagosarchipel en het was bijna ter hoogte van de evenaar dat Marc Larcher eindelijk koers zette naar het westen en dwars door de Stille Oceaan kliefde. De zon wierp haar stralen als gloeiend lood over de oneindige en lege oceaan. De planken van het schip reten open en kraakten van de hitte en verbrandden de voeten van de bemanning dwars door de zolen van hun sandalen heen. De ananassen en de ritsen bananen, die nog groen rond de mast waren opgehangen, rijpten zienderogen en verdwenen een na een. Het drinkwater werd lauw en Marc moest antischeurbuik tabletten uitdelen. Weken en weken verliepen. De kapitein wou geen enkele haven aandoen alvorens hij terecht kwam in de doolhof van minuscule eilandjes van de Polynesische wateren. Daar hadden ze echter ongeluk. Van de hitte waren de vaten met drinkwater gescheurd. Het water werd daardoor besmet en men kon er niet meer van drinken. Het was dus hoogstnoodzakelijk de tonnen te laten herstellen en fris drinkwater in te slaan. Daarom moest de schoener in de dichtstbije haven voor anker gaan. De bevolking van de havenstad bestond voor de helft uit Aziaten en de enige scheepsmakelaar was een Japanner. Hij was heel klein, bescheiden, uiterst beleefd, steeds boog hij als een knipmes en lag er een starre glimlach om zijn lippen. Hij heette Atsoeri en om een paar timmerlui te vinden, was de kapitein van de « Malaita », ex-« Bora-Bora », verplicht zich tot hem te wenden. Dat ging niet zonder moeite. Marc wond zich op, maakte zich kwaad, dreigde, maar steeds stootte hij op de bescheiden en glimlachende onverschilligheid van de Japanner. De reparatie sleepte aan en Marc meende reeds dat er verraad in het spel was. Mulligan werd haast gek van ongeduld en beiden beefden bij de gedachte plotseling de korte silhouet van Miura te zien verschijnen. Eindelijk waren de vaten dan toch gemaakt en de twee avonturiers ademden verlicht toen er zich een nieuw incident voordeed. Marue, een van de matrozen die dienst deed als botellier en als kok verdween de vooravond van het vertrek. Hij was aan wal gegaan en 's avonds ontbrak hij op het appel. Ook de volgende morgen verscheen hij niet. Marc was daarover niet erg verbaasd, want zulke deserties komen vaak voor bij een Polynesische bemanning. Deze eilandbewoners breken heel vaak hun kontrakt, ze zijn het moe op zee, ze hebben heimwee, ze verlangen naar huis en ze gaan. Het gebeurt dan ook dikwijls, dat de officieren van de kleinere handelschepen jacht moeten maken op hun matrozen.

Marue had zeer waarschijnlijk een diep heimwee gevoeld naar land, dat was best te begrijpen na die oneindig lange reis op de kleine schoener. Tevergeefs doorsnuffelde Marc de omgeving van de kade, de matroos was en bleef onvindbaar. Hij trok dan verder landwaarts, maar ook daar bleven alle opsporingen vruchteloos. Ten slotte moest Larcher het opgeven. Hij verkoos het een andere kok aan te werven dan nog langer tijd te verspillen. Maar zo'n kok aanwerven was makkelijker gezegd dan gedaan. Het was net alsof die eilandbewoners een wachtwoord hadden gekregen, want zij weigerden allen energiek in te schepen aan boord van de schoener. Ten einde raad moest Marc zich tot Atsoeri wenden en deze speelde het klaar hem tegen een zeer hoge prijs een Philippijn aan de hand te doen die Christobal heette. Deze laatste was eerder tenger gebouwd, zag scheel en droeg een bril met berookte glazen en ijzeren montuur. Hij nam plechtig bezit van de kombuis en sleepte een reusachtige kist achter zich aan die voorzien was van een groot hangslot. Met een jaloerse zorg bewaakte hij deze kist, waarschijnlijk had hij daarin zijn vele bonte pareo's verborgen, want iedere dag droeg hij er een andere. Hij was hovaardig, gesloten, heimelijk, hij leefde op zijn eentje en misprees de rest van de bemanning. Deze laatste betaalde hem trouwens met dezelfde munt.

Christobal was echter een voortreffelijk kok, hij was ook zeer stipt en dat alleen telde in de ogen van Marc.

Eindelijk was de « Malaita » zeeklaar. De Samoeraï waren niet komen opduiken en het was met een diepe zucht van verlichting dat Marc en Mulligan het anker lichtten. De schoener werd door een krachtige westenwind van de kust afgedreven en nog heel lang meenden de twee avonturiers dat ze op de kade de kleine gestalte van Atsoeri zagen staan, die hen met een vriendschappelijk gebaar vaarwel wuifde.

— Je hadt ongelijk je zoveel zorgen te maken! zei Mulligan. Die Atsoeri is een brave man. Hij is natuurlijk niet vlug, maar hij is absoluut ongevaarlijk.

— Je hebt gelijk! Het wordt een obsessie. Ik zie nu overal spionnen van de Samoeraï van de Zwarte Zon.

Hadden Marc en Mulligan de boodschap kunnen lezen, welke de kleine Japanner doorseinde aan een geheimzinnig korrespondent te Honolulu, zouden ze hun mening beslist gewijzigd hebben...

Onze twee gezellen waren er heilig van overtuigd dat zij de spionnen van de Samoeraï te slim en te vlug waren afgeweest. Zij stevenden op de Salomonseilanden toe en droomden van de fabelachtige schat.

Een week was aldus kalm verlopen. Toen zagen ze op een avond de scherpe en met groen overdekte kust van het eiland Malaita, die afstak tegen de purperkleurige hemel. De nacht daalde over de oceaan, waaruit vijandig en mysterieus de zwarte silhouet van het land oprees, dat het symbool was van al hun hoop en al hun verwachtingen. Nooit hadden ze een dag met zoveel ongeduld tegemoet gezien...

★

DAAR is de ingang van de baai!

Marc voelde dat zijn keel dichgesnoerd was van ontroering en hij drukte krachtig de arm van zijn gezel. Over de reling geleund, keken zij beiden naar het eiland dat zij nu reeds zo lang zochten. Noch in Mexico, noch op de Ellice-eilanden had Marc zich een gedetailleerde kaart van Malaita kunnen aanschaffen. Op goed geluk af hadden zij dan zelf de ligging van de Atoerabaai aangeduid. Een zeer gevaarlijke reeks koraalriffen versperde de ingang van deze baai bijna helemaal. Twee keren waren zij voorbij gevaren zonder ze te zien.

Generaal Matsuko had de bergplaats van de schat uiterst goed gekozen. De koraalriffen versperden de weg naar de oever en deze laatste was met dicht groen begroeid en bijna ontoegankelijk. De gedraaide wortels van de eerste bomen doken in zee en het was net alsof het woud uit de zee opsteeg. Op het blauw van de oceaangolven volgde zonder overgang het groen van het woud. Een steile rots verborg bijna volledig de smalle geul die toegang gaf tot de baai.

Heel voorzichtig stuurde Marc zijn schoener tussen de koraalriffen en langs de rotsen waartegen de golven te pletter sloegen. Hij liet voortdurend peilen

en luisterde met gespannen zenuwen naar de diepte van het water, die hem om de minuut gegeven werd. Ieder ogenblik verwachtte hij er zich aan op een klip te stranden, maar alles verliep uitstekend. De schoener gleed tussen twee ondoordringbare muren van bomen en planten naar de oever toe.

In de jungle, die de baai omzoomde was er geen enkele opening te bespeuren, zelfs geen stukje strand waarop men de voet zetten kon. De enige open plek in die oceaan van ontwaarbaar groen was een enorme rotsblok en op die rots een platform dat de zee domineerde en geleek op een reusachtig aambeeld. De baai zelf was bijna rood. Het water was er zwart, diep en rustig, wat vreemd aandeed na de woelige, schuimende golven van de zee. Er heerste ook een zonderling dreigende stilte, een stilte die niet eens verstoord werd door de kreet van een vogel of de roep van een aap. Het was net alsof het water en de omgeving dood waren en, ondanks de zon en de blauwe hemel, leek het er onheilspellend somber. In die haast onwerkelijke stilte ratelden de ankerkettingen en plofte n de ankers met groot lawaai in het water. Marc en Mulligan kwamen onder de indruk van die stilte en ze speurden aandachtig de oever af. Zij keken naar de schaduw die tussen de hoge boomstammen hing, maar daar bewoog niets en niemand.

— Van de zee af kan men ons niet zien, zei de kapitein. Dat is dan ten minste een voordeel van deze triestige, sombere hoek.

— Ik hoop dat het niet het enige voordeel is! fluisterde Mulligan.

Marc liet de jol uitgooien. De gespierde armen van vier matrozen roeiden het lichte vaartuig over het donker, spiegelglad water van de baai in de richting van de rots in de vorm van een aambeeld...

VOLGENDE WEEK:
DRAMA ONDER ZEE

de confidenties van een FIAT 1100

M'n meester verzorgde mij uitstekend. Hij schrobte en poetste me regelmatig en ik glansde altijd...

Op een avond liet hij mij, enkele minuten staan in een sombere steeg. Ik wachtte...

Plotseling kwam een verdacht uitziende kerel op mij af...

M'n meester was zo onvoorzichtig geweest de contactsleutel te laten zitten. De man die ik niet kende opende de deur...

...zette zich zonder aarzelen achter m'n stuur en schakelde in...

Ik weigerde hem te gehoorzamen! De man werd zenuwachtig en schakelde de motor enkele keren opnieuw in. Ik hield echter voet bij stuk...

10

(Wordt voortgezet)

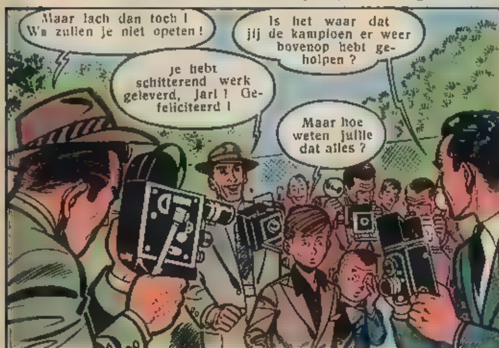

JARI EN DE KAMPIOEN

door RAYMOND REDING

Jari en Michel willen hun vriend Jimmy Torrent gelukwensen met zijn overwinning. Eensklaps worden zij door fotografen omringd...

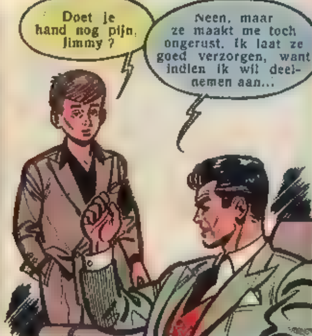

Dezelfde avond in het hotel van Torrent en Jari.

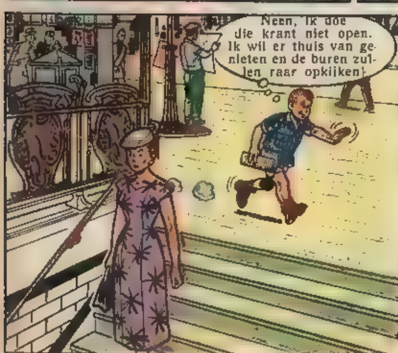

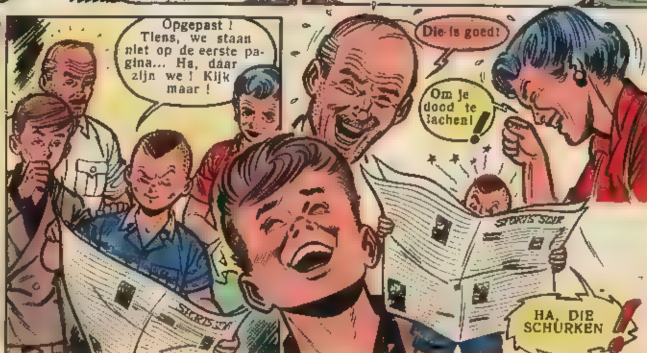
Een uur later bij de ouders van Michel...

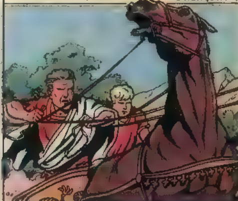
(Wordt voortgezet.)

DE ZWARTE KLAUW

Alex heeft iets op de weg zien liggen en doet zijn paarden stoppen.

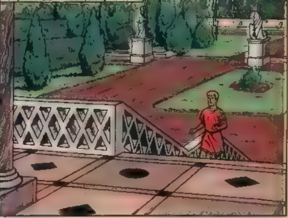

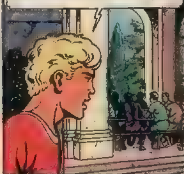

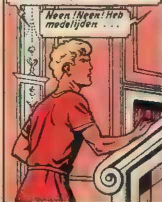

(Wordt voortgezet.)

Dat is de « Meteor », een ware bergkoning. Men ziet het toestel hier op een landing op ski's.

Het Alpenvliegtuig

EEN goed deel van de Zwitserse bevolking wordt door de sneeuw enkele maanden van het jaar van de rest van de wereld afgesneden. Ingeval van ziekte of ongeluk heeft het groot belang [illegible] een minimum van tijd het kontakt met de bewoonde wereld tot stand te brengen. Zwitserland besteedde daarom zijn beste krachten om het verkeersprobleem in de bergen op te lossen. Vermits men bepaalde hooggelegen bijna ontoegankelijke punten niet bereiken kan per trein of per auto, blijft er slechts het vliegtuig, maar ook met het vliegtuig is het geen kinderspel. De wind die in de kloven raast en zich als het ware openrijt tegen de hoge-rotsen, vormt voor ieder vliegtuig een groot gevaar. De toestellen bestemd om in de bergen te vliegen, moeten een grote kracht in reserve hebben, zodat de piloot wanneer het nodig is de motor op volle toeren kan laten draaien. Het vliegtuig dat te zwak is wordt door de heftige winden meegesleurd en neergesmakt. Het toestel voor de bergen moet makkelijk te maneuvreren zijn en bijgevolg een tamelijk grote oppervlakte hebben.

In de zomer moet het vliegtuig in de weiden kunnen landen, in de winter in de sneeuw of op het ijs. De grote oppervlakte van de vleugels en de relatief hoge kracht van de motor brengen hier de oplossing.

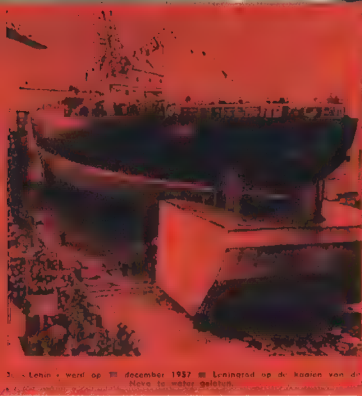
Men moest naar het middel zoeken om het toestel toe te laten uit een weide in de vallei op te stijgen en even later op 3.000 m hoogte op een sneeuwveld te landen. In het begin werden de wielen gedemonteerd en ski's in de plaats gezet. Thans heeft men ski's gevonden, die men kan op en af laten. Opgetrokken komen de wielen vrij, zodat de piloot normaal kan landen. Met neergelaten ski's kan hij zijn vliegtuig zonder gevaar neerzetten op het ijs, in de sneeuw of in het slijk.

Zwitserland kocht een reeks kleine Italiaanse toestellen Meteor FL 55 B « Alpino ». Ze zijn krachtig, beweeglijk, kunnen steil dalen en landen en dat op zowat ieder terrein. De Meteor « Alpino » waarin vier personen kunnen plaats nemen, weegt leeg 450 kg en geladen 800 kg. Hij is uitgerust met een motor van 150 PK, die hem een maximum snelheid van 210 km per uur geeft.

De « Meteor » kon overal stijgen en landen dank zij de ski's, die opgetrokken en neergelaten worden met de hulp van de hydraulische vijzels die men ziet bij de wielen.

De « Lenin » werd op [illegible] december 1957 [illegible] Leningrad op de kaaien van de Neva te water gelaten.

De atoomsche

OOK op zee deed het atoomtijdperk zijn intrede. De U. S. A. bouwden twee atoomduikboten, de « Nautilus » en de « Sea Wolf ». Reeds in 1956 begon de U.S.S.R. met de bouw van atoomschepen en op 16 december jl. werd de ijsbreker « Lenin » te Leningrad te water gelaten. Het is de grootste ijsbreker ter wereld, twee keer sterker dan de grootste Amerikaanse ijsbreker « Gletcher ».

De « Lenin » heeft een lengte van 134 m, breedte 27,6 m, tonnemaat 16.000. Hij beschikte over 44.000 PK en kan in vrije zee een snelheid van 16 knopen bereiken. Deze ijsbreker heeft een autonomie van 400 dagen, wat hem toelaat driemaal rond de wereld te varen alvorens hij opnieuw atoombrandstof moet opdoen. Met 45 gr. kernenergie kan deze machtige ijsbreker 24 uren varen. Een ijsbreker van het klassieke type zou om hetzelfde te doen 70 ton zware olie nodig hebben.

PETROLEUM EN ATOOM

IN de Ver. Staten maakt men plannen om een cargo van 12.000 ton te bouwen die zou aangedreven worden met atoom en in Groot-Brittannië heeft men de bouw van petroleumtankers op het oog. In Frankrijk liggen twee projekten ter studie, het ene van een atoomduikboot, het tweede van een petroleumschip. In november van vorig jaar vroeg men aan deskundigen enkele plannen te maken voor een petroleumtanker, die 40.000 ton ruwe petroleum zou kunnen vervoeren, uitgerust met motoren die een kracht zouden ontwikkelen van 20.000 PK.

EEN PETROLEUMTANKSCHIP VAN 1,50 [illegible] IN HET WIT GESCHILDERD

ZAL het koopvaardijschip van de toekomst nog aan de oppervlakte van het water varen of zal het een duikboot wezen? Lord Montgomery verteldde nog

HALLO, HIER LUC VARENNE

EEN MOOIE RIT IN EEN HEERLIJK LAND

Op woensdag 19 maart wordt het startschot gegeven voor de klassieke wegkoers Milaan-San Remo langsheen de Italiaanse Riviera. Die tocht volgen is de moeite overwaard. Je kan niet nalaten links en rechts te kijken en het heerlijk landschap te bewonderen. Soms vergeet je er zelfs de renners bij !

Al de grote wielerkampioenen nemen deel aan deze wegrit. De start wordt gegeven op het binnenplein van een van de mooiste kastelen van Italië, dat van de familie Sforza. Het is in een hoek van dit prachtig kasteel dat ik op zekere dag mijn vriend Fausto Coppi aantrof. Hij was helemaal alleen en had grote zorgen. Thans ligt deze zware tijd weer achter hem. Hij neemt deel aan de koers van 19 maart a.s. en zal, naar mijn mening, bewijzen dat de oude Fausto-met-de-lange-benen nog niet door is ! Voor mij is en blijft Fausto Coppi nog steeds de grootste kampioen van de wielersport.

★

DE dag van het vertrek viert heel Italië Sint-Jozef. Het is een nationale feestdag. Voortdurend worden de renners omringd door de entoesiaste menigte. Sommige sportliefhebbers gaan zo ver een heel eind naast hun geliefde renner mee te lopen. De afstand die de renners moeten afleggen bedraagt 220 km en er zijn drie kleine, maar moeilijk te beklimmen heuvels.

Daar is ook nog het treintje, dat van Genua naar San Remo rijdt. Dat treintje zou niemand storen indien er voor hem niet zoveel overwegen waren gemaakt. Nooit in mijn leven zag ik op een zo geringe afstand een zo groot aantal overwegen ! Om de 1.000 of 1.500 meters moeten de renners stoppen. Ik denk dat de madonna van Italië dan haar oren dichtstopt... en de stationchefs ook. Je moet begrijpen dat dit voortdurend stoppen lastig is voor de renners en ze daardoor kostbare tijd verliezen.

Ik zou het haast vergeten er is ook de zee die hier en daar tussen de heuvels ligt te blinken als een blauwe spiegel en die men ten slotte volgt.

Onze renners hebben de laatste jaren hun man gestaan in deze koers en wij hopen dat zij ook dit jaar veel sukses zullen oogsten !

...pen van morgen

...niet zo lang geleden tijdens een banket het volgende : het koopvaardijschip van de toekomst is een duikboot. De Japanners bouwen er een die 65.00- ton weegt. De Japanners logenstraften deze informatie en sedertdien heeft men er niet meer over gehoord. Wat men echter wel weet is het feit, dat de Britten de plannen bestuderen van een onderzee-tankschip van 100.000 ton. Te Cowes op het eiland Wight werd de maquette gebouwd van een duikboot, die in het wit geschilderd is en waarmee men proefnemingen doet. Deze in het wit geschilderde miniatuurboot is niets anders dan een schaalmodel van het onderzee-tankschip van 100.000 ton met atoom aangedreven. De romp van het schip zou in plastic zijn en het zou onder zee een afstand van 80 km per uur kunnen afleggen.

Volgens de Britse technici zou deze atoomcargo volgende voordelen bieden : hij vaart onder zee en hoeft niet meer af te rekenen met de tegenstand van de hoge golven. Hij ontsnapt aan de stormen, orkanen, dichte nevels. Vermits deze onderzee-cargo bestemd is voor vredelievende doeleinden, zou hij niet zoals de onderzeeërs verplicht zijn vlug te duiken. Men kan dus de ballasts afschaffen. Een tienkoppige bemanning zou deze onderzee-cargo kunnen besturen.

Iedere medaille heeft een keerzijde. Ook hier is er een. De konstruktie van atoomschepen kost veel miljoenen. Men moet er echter aan toevoegen dat deze uitgaven weer goed worden gemaakt omdat zo'n schip zeer weinig kernenergie verbruikt en sneller is.

De maquette van het onderzee-tankschip van 100.000 ton naar een tekening gepubliceerd in Britse bladen.

DE ERFENIS VAN SIGURD

TEKST EN TEKENINGEN DOOR F. FUNCKEN

Harald vindt de sleutel van het geheim van de grot met het groene licht. Hij trekt aan een ring, die tegen de rotswand hangt en...

(Wordt voortgezet.)

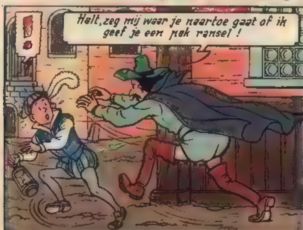

HET GOUDEN PAARD

DOOR WILLY VANDERSTEEN

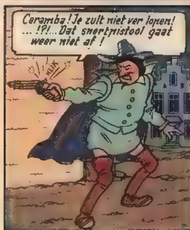

Om don Alvarez te helpen, loopt Suske naar een herberg om er een man met een gele hoed te zoeken. De weg naar de herberg is alles behalve veilig.

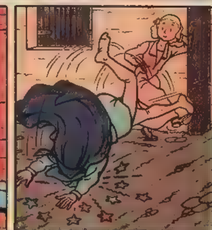

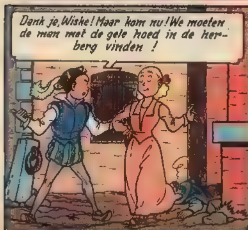

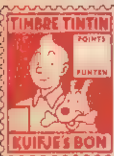

GRATIS !

De kleine presentatiebrochure van de officiële Revue « 58 » zal je gratis gestuurd worden. Om ons te helpen, maak je echter zelf een omslag klaar: je schrijft er je naam en je adres op, steekt het in een ander omslag en stuurt het op naar de I.D.E., Baron Dhanisstraat, 58, Brussel. De brochure zal je enige dagen later gezonden worden. Akkoord ? Dank je !

Deze brochure verklaart je alles wat de Revue « 58 » jou en je familie iedere week kan brengen :

- **Het meest gedetailleerd programma;**
- **De volledigste documentatie;**
- **Het algemeen plan van de Tentoonstelling.**

Vraag de kosteloze brochure of abonneer je onmiddellijk. Maar vergeet niet dat je abonnement op de Revue « 58 » je recht geeft op een SUPER BON van een waarde van 100 KUIFJE'S PUNTEN. Je collectie gaat meteen een reuzesprong vooruit !

(Uiterste datum voor deze premie : 30 maart 1958.)

Abonnementsprijs voor 26 nummers : 125 F. te storten op P.C.R. 116.08 van de I.D.E met volgende vermelding op de rug van het stortingsbulletin : Voor « 58 » - Via KUIFJE.

ALLEN NAAR DE EXPO

ZEG HET MET BLOEMEN

VREES niet dat je de Heizel zult vinden als een vlakke woestijn met hier en daar enkele gebouwen uit ijzer en beton. Het zal heel anders wezen ! De gebouwen zijn smaakvol, sierlijk en heel modern.

Maar vandaag hebben we het niet over de paviljoenen van de deelnemende naties, maar nog eens over het groen en de bloemen op de Wereldtentoonstelling. Twee miljoen verschillende planten werden gekweekt en uitgezocht voor de Expo. De bomen die je er zal aantreffen werden reeds drie jaar geleden door de boomkwekers uitgezocht en met speciale zorgen omringd. Je weet wel dat het geen kleinigheid is bomen met goed geluk te verplanten.

Deze drie bloemen zullen de koninginnen zijn van de Wereldtentoonstelling : de roos, de begonia en de dalia. Zoals wij in ons vorig praatje reeds hebben gezegd, wordt er een speciale rozentuin aangelegd, waar rozen met beroemde namen zullen bloeien van de maand mei af. De begonia is een bloem die in ons land veel gekweekt wordt en door iedereen geliefd is. Ze is stevig en ze bloeit lang. De dalia zal in de late zomer en in de herfst schitteren. Te midden van de kleurenpracht, waarin een schilder als bv. Van Gogh uren en dagen zou hebben kunnen doorbrengen, ontbreekt ook het water niet. Inderdaad, bloementuinen en water horen bij elkaar. Overal zul je stuiten op klaterende kristalheldere fonteinen, fijn van vorm en afwerking. Hier en daar zullen automatische poppen zich over het water van de fonteinen buigen. In de tuinen en op de terrassen worden reusachtige vogelkooien geplaatst en voor de ingang van het paleis van Laken zal je de reeën rondom een heldere beek zien dartelen.

Zorg dus wanneer je naar de tentoonstelling gaat voor een stevig en makkelijk paar wandelschoenen, want urenlang zal je door de sprookjesachtig mooie tuinen kunnen dwalen en dromen. Wanneer je een deel van deze tuinen gezien hebt, dan schrijf je ons misschien wel een keer je indrukken.

Een leuk spelletje

HET MUNTSTUK DAT NIET VALT

NEEM een klein muntstuk, bv. een stuk van 50 ct. Je toont het aan je vriend en je drukt het vervolgens tegen je voorhoofd. Indien het muntstukje een beetje vochtig is, dan blijft het gedurende enkele sekonden aan je huid kleven. Je brengt dan een glas aan de wortel van je neus, je rimpelt je voorhoofd en doet aldus het geldstukje in het glas vallen.

— Ik wed er om dat jij niet hetzelfde doen kunt zonder het stuk met je hand aan te raken, zeg je tot je vriend.

Vanzelfsprekend zal hij de weddenschap aanvaarden. Jij drukt het muntstuk tegen zijn voorhoofd en je zegt :

— Vooruit, doe het vallen !

Je vriend rimpelt het voorhoofd, schudt met het hoofd maar het stukje valt niet... Ten slotte zal hij natuurlijk de hand aan het voorhoofd brengen en vaststellen dat er helemaal geen geldstukje is. Daarin zit nu heel het geheim. Je moet de illusie scheppen dat het geldstuk waarlijk op zijn voorhoofd kleeft. Dat is niet moeilijk. Je laat het zien, je zegt en je toont meteen hoe hij het moet doen en je drukt hem vervolgens het geldstukje tegen het voorhoofd. Je moet tamelijk hard drukken en het dan plotseling en zonder dat hij het voelt wegnemen. Het geldstukje [illegible] koud en de indruk dat het er werkelijk nog op kleeft zal enkele sekonden duren. Niet heel lang natuurlijk, maar toch lang genoeg opdat je goochelkunstje zou slagen !

DE NIEUWE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

HET HUIS VAN DE STERKSTE

Het startsein voor « de wedloop naar land » werd gegeven. Onze vrienden hebben een voorsprong en Tex Hittay meent dat hij verplicht is andere middelen te gebruiken...

TEKENINGEN VAN TIBET — SCENARIO VAN GREG

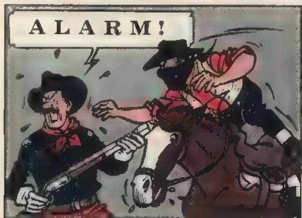

(Wordt voortgezet.)

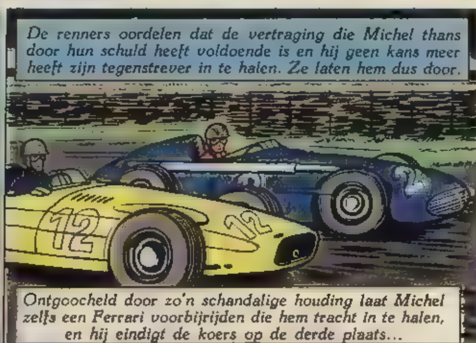
DE GROTE MATCH

Tekst en tekeningen van Jean Graton

Michel Vaillant en de Amerikaan Steve Warson kampen om de titel van wereldkampioen. Vaillant heeft met grote moeilijkheden af [illegible] rekenen...

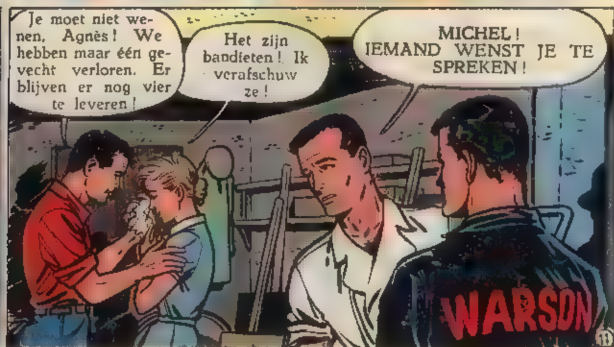

(Wordt voortgezet.)

DE AVONTUREN VAN POM EN TEDDY

VERBODEN ZONE

TEKST EN TEKENINGEN DOOR FRANS CRAENHALS

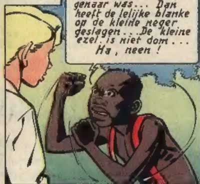
Teddy en Maggy zullen toch deelnemen aan de expeditie en over Pierpont, een erg verstrooide professor, waken. Als ze het huis van deze laatste verlaten, stellen ze de verdwijning van Pom vast...

(Wordt voortgezet.)

DE POST

DE MAN MET HET SPOETNIK-KAPSEL

DE Amerikaanse rekruten moeten bij hun intrede in de kazerne het hoofd laten kaal scheren. Om te bewijzen dat hij z'n eigen persoonlijkheid wilde behouden, interpreteerde rekruut Robert het militair voorschrift op eigen wijze: hij wou dat vier rechtopstaande haarpieken bleven staan en aldus gebeurde. Robert verklaarde, dat het de vier antennes van een spoetnik waren en hij oogstte met dit « ruimtekapsel » vanzelfsprekend véél sukses. De officieren lachten echter groen en om de rekruut die interplanetaire grapjes af te leren, draaiden ze hem achter slot. Aan de kommandant die hem na uitzitten van z'n straf vroeg of hij ernstig had nagedacht, antwoordde Robert: « O ja! Ik heb ondermeer gedacht dat de proefnemingen met de volgende « Ontdekkers » of « Pompelmoezen » in mijn cel zouden kunnen gedaan worden! » Onnodig te vertellen dat dit antwoord niet van aard was om de officier tot zachtere gevoelens te bewegen!

ZEEHONDEN STAKEN

ZEEHONDEN van de zoo van Manchester weigerden acht dagen lang halsstarrig het voedsel aan te raken dat men hen voorzette. De direkteur kon er niet meer van slapen; de negende dag kwam een van de verzorgers op het idee zijn beschermelingen forellen toe te gooien in plaats van haringen. En wat gebeurde er? De zeehonden verorberden de forellen dat het een plezier was om te zien. De slimmerds hadden het pleit gewonnen. Voortaan krijgen ze iedere dag forellen.

MISTER ATLAS

JE hebt al gehoord of gelezen over de proefnemingen met wisselend sukses die in de Ver. Staten gedaan worden met de Atlas-raket. Weet je ook wie Mr. Atlas is? Mr. Atlas is een Sinjoor en heet Karel Jan Bossart. Hij werd te Antwerpen geboren in 1904, haalde zijn diploma van mijningenieur aan de Vrije Universiteit van Brussel, studeerde daarna luchtvaartwetenschappen in de Ver. Staten en vestigde er zich in 1930 voor goed. Ingenieur Bossart speelde een leidende rol in het vervaardigen van de intercontinentale raket Atlas, koos de naam van het tuig en wordt sedertdien door de ingewijden nog slechts Mr. Atlas genoemd. Mr. Atlas zou plannen koesteren om een raket voor de maan te bouwen.

TINA EN PETER PAN

TINA is een meisje van elf jaar en Peter Pan een prachtige pony. Zij stoeiden steeds samen en waren dikke vrienden. Op zekere dag werd Tina erg ziek en daarom kon ze haar vriend geen eten meer geven en ook niet met hem spelen. Peter Pan weigerde alle voedsel en sprong ten einde raad over de omheining, die de weide van het huis van Tina scheidt. De omheining is voorzien van prikkeldraad, de arme pony kwetste zich en de ouders van Tina moesten de veearts roepen. De wonden waren diep en Peter Pan was er slecht aan toe. De avond van de vierde dag meende men dat alle hoop verloren was en de pony zou sterven. Tina voelde zich echter beter en toen ze hoorde wat er gebeurd was snelde zij naar haar trouwe vriend. Ze sprak lang met Peter Pan en streelde hem zacht. De pony sliep rustig in, de volgende dag was hij veel beter. Tina en Peter Pan maken nu samen lange wandelingen en verlaten elkaar niet meer.

HET TREINTJE EN ZIJN TROUWE VRIEND

DE « William BN Nichol Express » is een treintje uit de voorsteden van New York. Zoek niet, hij kreeg niet de naam van een beroemd man doch van een 85-jarige bediende die datzelfde treintje gedurende 57 jaar iedere dag nam zonder nooit te laat te komen. De man, William B. Nicholson, en het treintje legden samen een miljoen kilometer af. Er werd een feestje georganiseerd en Nicholson moest de trein dopen. Hij was diep ontroerd toen hij het wegstomende treintje naoogde. Voor het eerst sedert 57 jaar vertrok het zonder z'n trouwe passagier want deze laatste was op pensioen gegaan.

EEN MAN MET EEN GOUDEN HART

OP het eiland Kreta woont een weduwe die iedere avond samen met haar kinderen bidt voor « de rijke oom uit Amerika » die hen sedert jaren geld stuurt. Deze rijke, goedhartige oom is een gevangene die het geld, dat hij met eigen handen verdient in de gevangenis van Boston, naar zijn beschermelingen laat sturen. Hij zond deze familie reeds geld alvorens hij gestraft werd en hij wil er mee voortgaan om haar niet te ontgoochelen en niet te dwingen aalmoezen te schooien. De administratie van de gevangenis is op de hoogte en beloofde de naam van de man met het gouden hart nooit te verraden. De kinderen op Kreta kunnen dus gerust verder dromen van hun « rijke oom in Amerika ».

rizon

HERCULANUM RIJST OP UIT DE ASSE

IN 1904 gaf men het op nog meer bloot te leggen van de mooie stad Herculanum, samen met Pompeï door een uitbarsting van de Vesuvius onder de asse bedolven. Men schatte de kosten inderdaad op een miljard en dat was te veel! De opgravingen zullen dit jaar voortgezet worden en de kosten worden op 600 miljard lire geschat. Niemand schijnt de prijs te hoog te vinden want niemand protesteert. De inwoners van Resina hebben er zelfs in toegestemd dat een deel van hun stadje zou afgebroken worden, opdat de archeologen in betere voorwaarden zouden kunnen werken. « 't Kan verkeren ! » zei Bredero.

ALS HINDEN EN VISSEN VLIEGEN...

EEN hinde en enkele zeldzame vissen moesten per vliegtuig van Montreal naar Parijs gebracht worden en daar men vreesde dat de dieren de luchtreis niet konden verdragen, werden uitgebreide voorzorgsmaatregelen genomen. De hinde kreeg bij het vertrek slaappoeders en sliep gedurende heel de overtocht. Bij haar aankomst werd zij door een specialist gewekt. De vissen werden verpakt in een plastic-zak, gevuld met zuivere zuurstof en water op een temperatuur van 1 graad gebracht, en in een koelkast geplaatst. Ze deden nu een soort van winterslaap. Na hun aankomst te Parijs werden ze in water gedompeld met een temperatuur van 15° en het duurde niet lang of ze zwommen lustig. De hinde en de vissen hadden de luchtreis prachtig doorstaan maar hun oppasser, die zijn zorgenkinderen blijkbaar geen minuut uit het oog verloren had, viel om van vermoeidheid.

HET RUIKT GOED

DE Yankees willen dat alles goed ruikt en daarom hebben ze munt in de meststoffen gemengd en fruitparfums in de inkt. De voorwerpen in plastiek, imitatie van leer, zullen voortaan ook naar leer ruiken en in de bioscopen zullen de geuren van oranje's en bananen verspreid worden. Weet je wat wij heus dolgraag zouden hebben ? Een autootje met een sleutel om het op te winden maar dat zo heerlijk naar benzine ruikt !

J	A	R	I	■	K	N	A	A	P
E	G	A	■	M	I	■	H	A	R
Z	A	■	K	E	L	K	■	R	E
U	■	M	■	L	O	O	S	■	T
S	N	A	A	K	■	O	L	M	■
■	W	A	L	■	D	R	O	O	M
M	■	T	O	G	A	■	K	■	E
A	S	■	M	A	D	E	■	N	T
R	L	E	■	V	A	■	W	E	E
S	A	N	T	E	■	P	E	E	R

Dit is de oplossing van ons kruiswoordraadsel van blz. 3.

Je hebt de juiste oplossing natuurlijk gevonden !

2,4 MEDICIJNEN PER UUR

AMERIKAANSE apotekers hielden onlangs een congres en publiceerden na afloop een interessant communiqué. We lezen daarin dat er om de 25 minuten een nieuwe medicijn ontdekt wordt. Nu vragen we ons af hoe het mogelijk is dat er nog zieken zijn, nog dokters en zelfs nog zieke dokters !

Het weekblad « KUIFJE » : 13e jaargang. Lombard Uitgaven, Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* Drukkerij-Heliogr. C. Van Cortenbergh, p.v.b.a., 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel. — KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 — *Abonnement : 5 fl. per kwartaal.*

NEDERLAND : 60 cent. - CANADA en de USA : 15 Cents. BELGISCH CONGO en het buitenland : 10 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Congo : KUIFJE CONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.C.)
Frankrijk : DARGAUD S. A., 31, rue du Louvre, Paris 1Ie
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada en U.S.A. : PERIODICA inc. 5090, av. Papineau, Montréal 34 (Qué)

ABONNEMENTSTARIEF

	België	Belg. Congo en buitenland	Canada en Ver. Staten
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	180,— F.	205,— F.	$ 4.00
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Devea. DEVEA

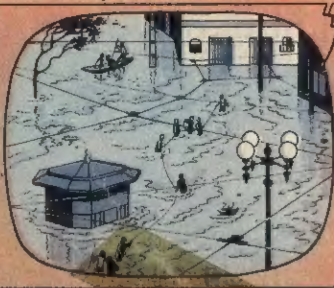
S.O.S METEOREN ! door E.P. JACOBS

Professor Mortimer komt na heel wat moeilijkheden aan bij zijn vriend prof. Labrousse. Ze kijken samen naar het T.V.-journaal...

(Wordt voortgezet.)